

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kandskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10.

Den 15de Maj 1900.

49de Aargang.

Tale af Præsident George O. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City.

Jeg har i Estermiddag tænkt, det vilde være godt at drage de Helliges Opmærksomhed hen til en vis Del af vore Lærdomme, hvis Tiden tillod det. Jeg vil læse et Stykke af det 12te Kapitel af 1ste Brev til Korintherne:

„Men om de aandelige Gaver, Brødre, vil jeg ikke, at I skulle være uvidende. I vide, at I vare Hedninger, og hendroges til de stumme Afguder, alt som man drog eder. Derfor kundgør jeg eder, at ingen, som taler ved Guds Mand, siger Jesum at være forbandet; og ingen kan kalde Jesum Herre, uden ved den Hellige Mand.

Der er vel Forskel paa Naadegaver, men Manden er den samme; og der er Forskel paa Tjenester, men Herren er den samme, som kraftigen virker alt i alle. Men Mandens Aabenbarelse gives enhver til det, som er nyttigt. Thi een gives Visdoms Tale formedelst Manden, men en anden Kundskabs Tale ved den samme Mand; men en anden Tro ved den samme Mand; men en anden Naadegaver til at helbrede ved den samme Mand; men en anden Kraft til Undergerninger, men en anden Profeti, men en anden at bedømme Mander, men en anden adskillige Tungemaal, men en anden at udlægge Tungemaal.

Men alt dette virker kraftigen den ene og samme Mand, som uddeleger til enhver i Besynderlighed, efter som han vil. Thi ligesom Legemet er eet, og haver mange Lemmer, men alle Lemmer paa det ene Legeme, endog de ere mange, ere eet Legeme; saaledes er og Kristus. Thi baade ere vi alle ved een Mand døbte til at være eet Legeme, hvad heller vi ere Føder eller Græker, eller Trælle, eller frie; og vi have alle druffet af Kalken til at være een Mand.

Men I ere Kristi Legeme og Lemmer, hver en Del. Og Gud

haver sat i Menigheden først nogle til Apostler, for det andet Profeter, for det tredie Lærere, dernæst nogle som gøre kraftige Gerninger; derefter nogle som have Naadegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal. Monne alle være Apostler? monne alle være Profeter? monne alle være Lærere? monne alle gøre kraftige Gerninger? monne alle have Naadegaver til at helbrede? monne alle tale med adskillige Tungemaal? monne alle udlægge? Men tragter efter de bedste Naadegaver! Og ydermere viser jeg eder den hypperligste Vej."

Jeg vil læse en Del af det 13de Kapitel, efterdi Emnet fortsættes deri: „Dersom jeg taler med Menneskenes og Englenes Tungemaal, men haver ikke Kærlighed, da er jeg som en lydende Malm, eller klingrende Bjælde. Og dersom jeg haver profetisk Gave, og veed alle Hemmeligheder og al Kundskab, og dersom jeg haver al Tro, saa at jeg kunde flytte Bjerge, men haver ikke Kærlighed, da er jeg intet. Og dersom jeg uddeler alt mit Gods til de fattige, og dersom jeg giver mit Legeme hen, at jeg skal brændes, men haver ikke Kærlighed, da gælder det mig intet.

Kærligheden er langmodig, er velvillig; Kærligheden bærer ikke Nid; Kærligheden bruger ikke Fremfusenhed, opløser ikke; den er ikke usømmelig, søger ikke sit eget; forbitres ikke, tænker ikke ondt. Den glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed. Den fordrager alt, tror alt, haaber alt, taaler alt. Kærligheden falder aldrig bort; men enten de ere profetiske Gaver, da skulle de affaffes; eller Tungemaal, da skulle de ophøre; eller Kundskab, da skal den affaffes. Thi vi forstaa stykkevis, og profetere stykkevis; men naar det fuldkomne kommer, da skal det, som er stykkevis, affaffes."

Disse sidste Ord siger, at Profetier skulle affaffes, at Tungemaal skulle ophøre, og Kundskab skal forsvinde, fordi „vi forstaa i stykkevis og profetere i stykkevis, men naar det fuldkomnere kommer, da skal det, som er stykkevis, affaffes.“ Da skulle vi ikke behøve Tungemaalsgaven, ei heller Profeti, thi vi skulle have Kundskab i fuldt Maal. Men Kærligheden falder aldrig bort, siger Paulus.

Jeg har i længere Tid tænkt, at som Sidste-Dages Hellige burde vi stænke mere Opmærksomhed, end vi maaste hidtil have gjort, til disse Gaver, som Gud har indstiftet i sin Kirke til Gavn for sine Børn.

I den senere Tid har jeg været paavirket, i mine Taler til de Hellige paa forskellige Steder, til at dvæle pæd dette Emne. Vi kunne ikke være et saadant Folk, som Gud ønsker, vi skulde være, medmindre vi tragte efter og komme i Besiddelse af disse aandelige Gaver. Det skulde være vor daglige Bøn, som Sidste-Dages Hellige, at Herren vilde stænke os de Gaver, der passe til vor Trang, og som vil gøre os fuldkomne; thi Hensigten med at give disse Gaver er at bringe saadanne,

som gøre sig værdige til dem, nærmere mod Fuldkommenhedens Maal. Gennem Syndefaldet have vi faaet i Arv mange Svagheder og Ufuldkommenheder. Vi ere alle mere eller mindre bekendt med dette, dersom vi leve i Ydmyghed for Herren. Han viser os vore Ufuldkommenheder og udpeger for os enhver Fejl ved vor Karakter formedelst sin Mand. Vi kunne se adskillige meget iøjnefaldende Fejl hos os selv. Da dette er Tilfældet burde det være vor idelige Stræben og vor Bøn til Gud, at vi maatte faa de Gaver, der vilde forbedre disse Fejl. Om jeg er en ubiis Mand — og det ere vi alle, nogle mere end andre — hvilken Gave burde jeg da bede Gud om? Jeg burde paa kalde Herren uafsladelig om 'at faa Visdommens Gave. Jeg kan muligens mangle Bedømmelse af Mander og derfor let ledes paa Afveje. Falske Mander opstaa og ofte yttre sig hos os. Vi ere omgivne af usynlige Mander, der have Indflydelse paa os; mange af dem ere meget stemme, og dersom vi give efter for deres Indflydelse, fare vi ilde. Mænd og Kvinder, naar de ere under disse forførte Manders Indflydelse, ville søge at faa os under den samme Indflydelse. Er det da ikke godt at have i Besiddelse den Naadegave, der kaldes Bedømmelse af Mander? Er det ikke en stor Betsignelse, at Gud har skænket sin Kirke denne ypperlige Gave og lovet den til enhver, som vil søge den, saa at de kunne kende forførte Mander, naar de komme i Berørelse med disse? Jo visseligen er det. Det er en Gave, vi alle burde trachte efter. Der er ingen saa fuldkommen, uden han godt kan drage Nytte af denne Gave.

Det har ofte kommet mig for ved vore Fastemøder, at de Sidste-Dages Hellige burde have et Formaal, naar de komme sammen for at faste og bede. Een Dag i hver Maaned er af Kirken bestemt som Fastedag, til at de Hellige skulde komme frem for Herren i dyb Ydmyghed og Bøn. Naar vi saaledes møde sammen, burde enhver af os nære i sit Hjerte et Ønske om, at vore Bønner maatte opstige for Herrens Trone, forenede i Bønssaldelse for at opnaa en eller anden bestemt Betsignelse. Ganske vist ere vi alle interesserede i Zions Vel og i Herrens store Værk. Vi ønske, at Retfærdighed maa herste og Guds Willie ske. Vi kunne alle forene os i Bøn om disse store Betsignelser, og burde gøre det, naar vi samle os til vore Fastemøder. Men jeg kan ogsaa have lønlige Mangler og Ønsker; jeg kan have Tanker, som ingen uden Gud kender. Derfor burde jeg ved disse Lejligheder lønligen bede ham om at give mig de Ting som jeg i mit Hjerte føler Trang for. Og jeg synes, at ved saadanne Lejligheder og under saadanne Omstændigheder, vilde vore Bønner, naar de opsendtes i al Ydmyghed og med fuld Tro paa Guds Almagt og Kærlighed — nærmest kunne forventes at blive bønhørte og besvarede; ja, jeg veed, at de vilde blive bønhørte.

Fastedagen er ogsaa en passende Lejlighed for os til at søge og

tragte efter de aandelige Gaver. Have vi ikke alle Trang for dem? Er der nogen af os, som ikke behøver disse Gaver? Jeg behøver Profetiens Gave. Hvorledes kan jeg røgte mit Kald, og hvorledes kan jeg udføre mine Pligter mod de Sidste-Dages Hellige i det Kald, hvortil Gud har beffikket mig, medmindre jeg kan nyde Profetiens Gave? Den skulde jeg tragte efter at faa forøget. Aabenbarelsens Gave burde forøges i mig. Jeg burde tragte efter Visdommens Gave og faa den forøget hos mig; ligeledes Kundskabens Gave. Burde vi ikke alle tragte efter disse? Jo, jeg behøver dem og I behøve dem. Vi behøve Taalmodighed, Langmodighed, Overbærenhed, osv. En præfiderende Embedsmand behøver den Gave at kunne undervise, give gode Raad, og om det gøres nødvendigt, den Gave at kunne advare og irettesætte. Han behøver at forstaa Frelsens Plan og hvad, der er gudeligt og helligt; han behøver Helbredelsesgaven og den, at bedømme Aander. Vi behøve alle den Gave, at kunne komme frem for Gud med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand; thi det er det Offer, der er antageligt for Herren. Naar vi komme frem for ham paa denne Maade, hører han os og antager vort Offer, og det er det Offer, han fordrer af os.

Saaledes kunde jeg vedblive med at udpege de Gaver, vi staa i Trang for. Om jeg blev kaldet til en Mission blandt et Folk, der talde et fremmed Sprog, behøvede jeg uafsladeligt at bede om Tungemaalsgaven og Udlæggelse af Tungemaal. Jeg fik den Gave saa Dage efter, jeg ankom til det Land, hvortil jeg blev sendt; jeg forstod alt, hvad der blev sagt til mig, og jeg fik ogsaa Hjælp til at lære at tale Sproget. Jeg veed, at en saadan Gave kan erholdes af dem, der søge efter den; den er ikke alene given til os for at staa op i vore Bønforamlinger og tale i Tungemaal, og at lade andre udtolke det for os. Dette er meget trøstende, og er en ønskelig Gave, naar den anvendes retteligen. Den rører ved manges Hjertes; de anse den som en meget stor og forunderlig Gave; men efter min Erfaring er det een, der er tilbøjelig til at lede Folk paa Afveje, medmindre den paa passende Maade holdes i Tømme. Under dens Indflydelse faar sommetider den forsørifte Aand Overmagten over Menneskene. Men denne Gave er, som jeg har sagt, en ønskelig Gave; men i Særdeleshed er den ønskelig for vore Ældster, som gaa ud til fremmede Lande. De burde tragte efter den med al Iver, Flid og Tro. Jeg vidner for eder, at der er en saadan Gave, og ligeledes at der er en Udlæggelsesgave. Saaledes er det med Hensyn til alle disse dyrebare Gaver. Hvad vilde vor Religion være, hvis vi afførte den disse Gaver og ikke havde dem iblandt os? Den vilde være en meget svag Ting; men med disse Gaver i Besiddelse, og naar Herren giver os dem i Forhold til vor Trang, da er der Kraft i vor Religion.

Søstrene have lige saa stor Rettighed til disse Gaver som Brødrene.

De have Rettighed til at gaa til Gud og bede ham i Jesu Navn om at give dem de Betsignelser, de staa i Trang for. Hvor stor en Gave vilde det ikke være for en Moder at kunne retteligen regere over sine Børn, og at have Visdom til at opdrage dem til Lydighed og til at vise dem den Vej, de skulle vandre paa. Den Moder, der tragter efter disse Gaver og udøver dem for Herrens Afsyn, vil høste stor Glæde af sine Børn, og hun vil blive tilfulde belønnet for al sin Flid, for den Tro hun har øvet og de mange Bønner, hun har opsendt til Gud for dem. Thi hvad kan bringe mere Glæde til jordiske Væsener, end at se deres Udfom øve Ret og i Ydmyghed vandre paa Herrens Stier. Derfor burde Mødre tragte efter de Gaver, der ere skiftede til deres Stilling og Omstændigheder. Herren sagde til Joseph Smith i Kirkens tidlige Dage: „Vær taalmodig i dine Lidelser, thi de ville være mange.“ Saaledes er det med os alle. Vi gennemgaa store Prøver og Lidelser fra Tid til anden. Der synes at være Nødvendighed for, at vi skulle prøves og luttres for at vise, om vi ere oprigtige eller ikke. Paa denne Maade lære vi os selv at kende, tilligemed de Skrøbeligheder der hænge ved os; Herren kender os, og vore Brødre og Søstre kende os. Derfor er det en stor Gave at have Taalmodighed, at være godmodig og glad, ikke nedtrykt i Sindet, ikke at give efter til en mismodig Mand eller blive utaalmodig og irriterende. Det er en stor Gave for enhver at nyde. Den Gave at være ærlig og redelig er ligeledes en stor Gave. Mænd kunne gøre meget, som er uret, og omvende sig derfra, og Gud vil tilgive dem, om de ere ærlige og oprigtige. Jeg sætter stor Pris paa denne Gave. Jeg har set Mænd, som i mange Henseender ikke opførte sig, som det sømmer sig for Sidste-Dages Hellige, men de vare dog oprigtige. De vilde ikke gøre noget for at skade Guds Værk. Under alle Omstændigheder vilde de vise deres Oprigtighed. Jeg har mødt saadanne, og uden Tvivl have I ogsaa; og jeg har tænkt, at saadanne uagtet deres Svagheder ville blive velsignede af Herren. Han vil tilgive dem for deres Oprigtigheds Skyld. Derfor er det godt at være oprigtig. Det er ogsaa godt at have Standhaftighed, Mod og Udholdenhed i Prøvens og Farens Stund, i den Stund naar Menneskers Liv ere i Fare.

Førend jeg slutter mine Bemærkninger ønsker jeg at henlede eders Opmærksomhed paa, hvad der er sagt om Kærlighed. Lad os overveje denne herlige Gave. Hvilken smuk Karakter enhver vilde have, om vi havde denne dyrebare Gave, Kærligheden, i Besiddelse! Lad os læse og se, hvad Apostlen sagde derom. Det samme kan ogsaa findes nedstrevet i Mormons Bog i næsten ganske de samme Ord:

„Kærligheden bærer ikke Rid.“ Der er ingen Misundelse hos den Mand eller Kvinde, der har Kærlighed. De misunde ikke deres Medmennesker noget, af hvad de have i Eje.

„Kærlighed bruger ikke Fremfusenhed, opblæser ikke.“ Kærligheden

praler aldrig; det tænker jeg ofte paa. Naar jeg bliver tilbøjelig til at prale lidt, standser jeg straks ved Tanken om, at det ikke er Kærlighed. Naar vi ere fulde af Kærlighed, føle vi os ikke opløstede over andre; vi prale ikke over vore gode Gerninger; vi ere ikke opblæste, eller lade andre høre hvor store og vigtige vi ere, eller hvor meget godt vi have gjort. Kærligheden befatter sig ikke med saadant.

„Den er ikke usømmelig, søger ikke sit eget.“ Dette er den Aand, der ledsagede Frelseren. Han sagde: „Dersom nogen vil gaa i Rette med dig og tage din Kjortel, lad ham og behold de Klappen.“ Om de vilde have os gaa en Mil med dem, skulde vi gaa to Mil med dem. Det er ikke altid bedst at øve Riv og Strid over vore „Rettigheder“. Ofte se vi denne Aand lagt for Dagen.

Den (Kærligheden) forbitres ikke, tænker ikke ondt. Den er altid venlig, og taber aldrig Taalmodigheden. Den lader sig ikke henses til onde Tanker om andre, men ser paa deres Udfærd i det bedste Lys, som det er muligt.

„Den glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed. Den fordrager alt, tror alt, haaber alt, taaler alt.“ Disse ere hypperlige Egenstaber.

Hvilken dyrebare og herlig Gave er ikke denne Kærlighed, mine Sødsfende! Vilde vi ikke være fuldkomne Hellige, om vi havde den i Eje? Vilde ikke dette være et Himmerige, dersom vi udøvede den? Vilde ikke Englene frydes ved at bo med os? Visst vilde de. Og hvorfor skulde vi ikke eje dette Gode? Hvad er der til at forhindre os deri? Gud har givet os det Løfte, at vi kunne faa denne Gave, Kærligheden, dersom vi ville trage efter den. Dette Løfte falder aldrig bort, ligesom Kærligheden aldrig falder bort. Det staar til vor Naadighed at erholde den, og den vil pryde og forædle vor Karakter. Om vore Børn havde den, hvor yndige vilde de ikke være i enhver Egenstaber, der hører til Moralitet. Lader os trage efter den og dyrke den alle Begne. Lader os læse om den imellem Stunder; ikke være trættekære eller hadlesyge, ikke bagtale eller sætte ondt i Omløb om andre. Dette er ikke, hvad Frelseren lærte os; men Kærligheden, ren og sand, er den, han viste og lærte os. Det siges, at Gud er Kærlighed. En af de sidste Formaninger, Apostlen Johannes gav, var denne: „Mine Børn, elsker hverandre.“ Naar nogen gør mig Uret, hvad skal jeg da gøre? Skal jeg modsætte mig og give mig i Strid med ham? Nej! jeg maa lide med Taalmodighed; jeg maa taale længe og være godmodig. Jeg maa ikke blive hidsig og ikke søge Hævn over ham. Det er ikke overensstemmende med, hvad Evangeliet lærer os. Kristus har lært os en ganske anden Fremgangsmaade, og som Sidste-Dages Hellige burde vi udøve de Dyder og Gaver, som han befalede os at trage efter.

Gud velsigne eder, mine Sødsfende, og maa han give eder en Fylde

af sin Helligaand. Lader os søge med al Flid at erholde Guds Aand. Naar vi opdage en Fejl ved vor Karakter, lader os bede Gud med saa megen Tro og Tillid, som det er os muligt at øve, om at skænke os den Gave, der kan rette den Fejl, vi have opdaget i vor Karakter. Thi Jesus sagde: „Bærer da fuldkomne, ligesom eders Fader i Himlen er fuldkommen,“ hvilket viser, at det er muligt for os, endog i vor faldne og lave Tilstand, at naa til Fuldkommenhed i vor Sfære. At Gud maa skænke os disse Betsignelser, og fylde vore Hjertes med disse Uttraer, og med denne urokkelige Tro, er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Ankomst og Beskikkelse. Den 27de Maj ankom til København følgende Missionærer fra Zion alle i god Velbefindende: Lars Peter Nielson, James P. Johnson og Parley Peterson, alle fra Ovid, Idaho; Joseph Felt og Mils Sogreen fra Huntsville, Utah; Albin Christenson og Joseph A. Halvorsen fra Salt Lake City; Jarvis D. Jensen fra Chesterfield, Idaho; Olof J. Petersen fra Logan, Utah. Disse Uldster bleve beskikkede til at arbejde i de forskellige Konferencer som følger: L. P. Nielson og J. P. Johnson i Københavns Konference, Parley Petersen og Jarvis D. Jensen i Trondhjem Konference, Joseph Felt i Stockholms Konference, Albin Christenson og Mils Sogreen i Gøteborg Konference, Joseph Halvorsen og Olof J. Petersen i Kristiania Konference.

Den 1ste Maj ankom ligeledes i god Velbefindende Uldste John Christensen, som forblev i England i nogle Dage hos Uldste Hannibal L. Christensen, der blev syg paa Overreisen og maatte lægges ind paa et Hospital i Liverpool.

Den 6te Maj ankom fire Missionærer fra Zion, nemlig Willard A. Christopherson fra Salt Lake City; Lars Nielsen fra Leamington, Idaho; Christian W. Christophersen fra Richmond, og Frederik W. Christensen af Ephraim, Utah. Uldste John Christenson blev beskikket til at arbejde i Aarhus Konference; Uldste C. W. Christophersen sammesteds; Lars Nielsen i Københavns, W. A. Christopherson i Kristiania og Frederik W. Christensen i Bergens Konference.

Udvalgt Apostel. Af Deseret News erfare vi, at Uldste Reed Smoot, som er en Søn af den afdøde Statspræsident A. D. Smoot, er bleven udvalgt til at indtage den Plads i de tolv Apostlers Korum, der blev ledig ved Apostel F. D. Richards Død. Uden Tvivl ville de Hellige i Udspredelsen være lige saa enige om at opholde Brother Smoot i denne Stilling, som dem, der vare tilstede i Konferencen i Salt Lake City, hvor han blev udvalgt.

Den 15de Maj 1900.

Enkſalighed i Hjemmet.

Da Hjemmet er det Sted, hvor man ſkulde vente at nyde meſt af den Lykſalighed; der kan erholdes paa Jorden, kunde det være paſſende at ſpørge og udfinde, hvad der meſt gør Hjemmet behageligt. Det er muligen et Spørgsmaal, der mange Gange er bleven drøftet, og dog et, der med Paſſelighed kan gentages og overvejes. Ligeſom Hovedet ſtyrer det ganſke Legeme, ſtyrer Familiens Hoved dens almindelige Vel eller Ve. Førſt af alt maa Hovedet være ſundt baade i timelig og aandelig Forſtand. Enten det være ſig en Mand eller Kvinde, der ſtaar ſom Familiens Hoved (eſter Guds Aabenbaring), maa han eller hun, for at ſikre Familien Lykſalighed i Hjemmet, herſke med Sagtmodighedens Aand, være barmhjerdig, fredſommelig, kærligſindet, taalmodig og overbærende med andres Strøbelighed, eller med eet Udtryk „leve gudelig“.

Enhver i Familien, endog det ſpæde Barn i ſin Bugge, har ſine Rettigheder, der ſkulde anerkendes af ethvert andet Medlem af Familien. Det burde holdes for Øje af de ældre, at de kun ere komne her paa Jorden lidt tidligere end de yngre; at enhver er kommen her for at blive en fuldvoksen Mand eller Kvinde; at Fader og Moder er kommen her til Verden kun ſaa Nar før deres Børn; komne ad den ſamme Vej, med ſamme Rettigheder, men med ingen Forrettigheder for Børnene uden den, at være deres Vejledere og Førere opad Livets Vej mod det højſte Maal. Forældrene burde aldrig begaa en Brøde paa deres Børns Rettigheder, men det er deres Pligt, naar de paatage ſig det Anſvar at være Fader eller Moder, at gøre ſig nøje bekendt med de Rettigheder, der tilkomme dem, ſom fra Tid til anden komme ind i Familien. Vi ſkyldte Børnene vores Opmærksomhed og Svar paa Svørgsmaal; vi ſkyldte dem Venlighed og Kærlighed; Omſorg ſaavel for deres aandelige Velſærd ſom for det timelige; vi ſkyldte dem vor uafſadelige Baretægt og at være ſelvopofrende for deres Skyld. Vi ſkyldte dem Fortrolighed, Opdragelſe i Sandhed og Retſærd. Det er vor Pligt at lære dem ved vort Ekſempel at være ſanddru, godgørende, kærligſindede mod andre, ſamt høflige og erkendtlige mod de ældre. Det er vor Pligt at lære dem Venlighed og Paapaſſelighed, ikke for andres Skyld, men for deres egen og Guds Skyld; lære dem at tage Vare paa deres Legemers Sundhed ſaavel ſom paa deres Karakter. Der bør være fuldkommen Orden i hvert Hjem for at have ſand Lykſalighed der. Hvor Mand og Kvinde leve i Kærlighed og Enighed ſammen, der er Grukdvolden lagt for et lykſaligt Hjem. Den ene vil ikke ſøge at drage Børnets Kærlighed og Reſpekt bort fra

den anden, men de ville enes om Opdragelsesmaaden ved fredelig og fornuftig Overenskomst. Barnet vil nyde deres uadskillelige Kærlighed, deres Raad og Vejledning, og i sin Tid vil vise Frugten deraf i sin Omgang med sine Sødfkende og Legekammerater. Arbejdet, der foreligger Uegtestanden, „om vel begyndt er halv fuldendt.“

En Hustru har Rettighed til at have Orden i og med sit Husgeraad; at have hver Ting i sin Plads, og derved lære sine Børn Orden i Forretningsfager. Hun har Rettighed til at være god mod sin egen Fader og Moder, og en god Uegtemand vil ikke bebrejde sin Hustru, ej heller en Hustru modsætte sig sin Mand for Godgørenhed mod Fader og Moder. En god Fader vil give sine Børn Raadighed over Smaa-ting og ikke befatte sig med at krænke Barnets Sind med Skældsord eller Bebrejdelse over deres Barnagtighed, men han burde altid ihukomme, at han selv var Barn, før han blev til Mand. Dette er Visdom: at være betænksum i hvad vi sige til Børn; thi et ubetænksumt Ord volder ofte et dybt og muligen ulægeligt Saar i Barnets og Moderens Hjerte. Hvad der saarer Barnet, saarer almindeligvis Moderen med det samme. Børn skulde tidligt opmuntres og tilskyndes til at foretage sig noget nyttigt imellem Stunder, og roses naar der vises Flid og Opmærksomhed hos dem. Saadan Belønning stattes højt, saavel af Moderen som af Børnene. Det er en Faders Pligt, at afholde sig fra alt, hvad der fordærver Legemet, hvad der fordærver den Luft, der i Hjemmet skal indaandes af Hustru og Børn, s. Eks. Tobaksrøg, Alkoholstant, osv. thi Hustru og Børn ere berettigede af Gud til al den friske Luft, de behøve for Legemets Bedligholdelse i Sundhedstilstand, og den, som paa denne Maade, om endog i Uvidenhed, fordærver den Luft, hans Medmennesker af Nødvendighed maa bruge, giver dem netop saa megen Forgift og forvolder dem forholdsvis Skade paa deres Legemer, ikke at tale om den Ubehagelighed, der derved er dem paatvungen. Han burde for Familiens Skyld afstaa fra denne Uyst, der er bleven til en Last, og tænke paa, at aldrig saa snart har det spæde uskyldige Barn gæstet hans Hjem, førend han paa denne Maade nøder Gift i dets smaa Lunger, der snart kan volde dets Død. Hvormange af de smaa jages ikke bort fra denne Verden ved Tobaksrøg og Alkoholstant? Selv har han haft Vejlighed til at komme til Mars, før han mulig var udsat for Tobaksrøgen, men hensynsløs nøder han den nu i alle sine omgivne. Gud være lovet, som har givet Mødrene i Almindelighed Kraft til at modstaa disse fordærvelige Laster! At han har bevaret deres ædle Karakter, der er saa fortrinlig skiftet til at lede Barnet paa rette Vej fra dets tidligste Erfaringer. Gid han altid maatte bevare det kvindelige Køn fra at følge Flertallet af det mandlige paa Fordærvelsens Vej!

Den største Uhyalighed opnaas altsaa bedst ved at holde Guds Bud og lyde hans Raad: øve Kærlighed, Taalmodighed, Langmodighed,

Maadeholdenhed, Flib, Orden og Renlighed, og vise Høflighed mod alle. Hvor disse Egenstaber dyrkes, vil Guds Aand søge Bolig, og han vil tillægge sin Velsignelse. Hvo, som vil, kan opnaa denne største Lykkelig-
hed i dette Liv.

F. C.

Konferencen i Gøteborg.

Konferencen begyndte Lørdagen den 21de April om Aftenen Kl. 8 i de Sidste-Dages Helliges Lokale, og følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsidenterne James L. Mc. Murrin og Andreas Peterson, Konferencepræsident Charles E. Forsberg, Albert Johnson, Alfred Erikson, N. S. Bond, Emil Anderson, Carl E. Wahlgren, A. H. Erikson, A. W. Dismar, A. G. Lundstrøm, Carl D. Winkler, John W. Larson, Gustaf Johnson, Carl Larson, John H. Quist, Alfred Anderson, Alex. H. Oblad, James L. Jensen, Louis H. Anderson, August Sjöström og Hyrum A. Christensen. Lokalet var smukt dekoreret med Blomster og Grønt, der gav en behagelig Duft og gjorde et godt Indtryk paa Sindet tillige.

Efter Sang og Bøn bød Konferencepræsidenten de tilstedeværende velkommen og udtrykte sit Ønske om, at Konferencen maatte blive dem alle til stor Velsignelse.

Ældste N. S. Bond læste Skriftstedet: „Farer ikke vild! Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, det skal han og høste.“ (Gal. 6, 7.) Over dette Emne holdt han en meget interessant Tale, hvorefter Koret sang en Salme. Præsident Mc. Murrin talde derpaa i det engelske Sprog, hvilket Præsident Peterson oversatte paa Svensk. Taleren paaviste Nødvendigheden af at være i Besiddelse af Guds Aand for at kunne forstaa den hellige Skrift. Han sagde, at ingen kunde give et stærkere Bevis paa en Sags Sandhed end det, at lide og nedlægge sit Liv for den; og de Sidste-Dages Hellige vise deres Villighed til at lide alt for deres Tros Skyld. Det er vel bekendt, at nu saavel som i forrige Dage er det mest de ringe og uanseelige blandt Folket, der annamme Evangeliet. Heraf ses, at Herren ikke har Hensyn til Persons Anseelse; thi naar han har haft nogen Gerning at udføre paa Jorden, har han altid brugt de ringe og uanseelige blandt Menneskene til at udføre den.

Taleren henførte til Joseph Smith og hans Mission, samt det store Værk denne var et Redskab i Herrens Haand til at udføre paa Jorden i denne sidste Tid. Han vidnede i Kraft om Sandheden af de Lærdomme, denne Yngling formedelst guddommelig Befaling gav til Menneskene, og sagde, at de tilstedeværende Missionærer vare Herrens Tjenere, og at de Døpfrelser, de gøre for Herrens Sag, ville blive rigeligen belønnede. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Morgen den 22de April Kl. 10 fortsattes Konferencen. Efter Sang og Bøn foresloges Kirkens almindelige Autoriteter til Op- holdelse i de Helliges Tro og Bønner; ligeledes foresloges den europæiske Missions Præsidentskab, og som Præsident over den skandinaviske Mis- sion Andreas Peterson, som Præsident over Gøteborgs Konference Charles E. Forsberg; ligeledes foresloges alle Missionærerne i de Stil- linger de i Folge deres Bestikkelser indtage. Følgende Vædster talede i Korthed til Forsamlingen: Gustaf Johnson, John H. Quist, Albert J. Johnson, A. H. Erikson og Præsident Andreas Peterson.

Kl. 3 Eftermiddag fortsattes Konferencen, begyndende med Sang og Bøn. Præsident Forsberg bar sit Vidnesbyrd om Jesu Mission og dens Værd til Menneskene. Han forklarede dette Sidste-Dages-Værks Storhed og Vigtighed, og bar sit Vidnesbyrd om Joseph Smiths Missions Gud- dommelighed. Præsident Mc. Murrin, som talede i det engelske Sprog, beviste, at de Sidste-Dages Hellige indtage en ejendommelig Stilling overfor den øvrige Verden, idet de gøre den Paastand, at der har stet et almindeligt Frafald fra den oprindelige Tro og Lære. Verden for- kaster dette Vidnesbyrd; men i Stedet for at tage Bibelens Ord for en Rettesnor og til Overbevisning, bruge de ethvert andet tænkeligt Middel til at besudle de Helliges Karakter. Den hellige Skrift vidner tydeligt om et Frafald, der skulde komme, og Taleren fremlagde mange Beviser og Forudsigelser om samme. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 8 Aften fortsattes Konferencen. Efter Sang og Bøn talede Præsident Andreas Peterson efter den Bibeltekst: „Hvo, som afviger og ikke forbliver i Kristi Lære, har ikke Gud; Hvo som forbliver i Læren, har baade Faderen og Sønnen.“

Præsident Mc. Murrin med Præsident Forsberg som Tolk talede dernæst til Forsamlingen og fremviste Forfælskeligheden mellem de Sidste- Dages Hellige og den øvrige Verden med Henhyn til Tro paa fortsat Aabenbarelse og sagde, at endskønt den Hellige Skrift var ufuldstændig, saa var den dog god til Vejledning for Menneskene. Han bar sit Vidnes- byrd om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse og sluttede med at ned- bede Guds Betsignelse over de tilstedeværende, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Mandagen den 23de blev der holdt to Møder af Præstedømmet. Rapporter fra de forskellige Grene viste, at Konferencens Tilstand var i det Hele tabet meget god, og Udsigerne for Arbejdet i Fremtiden var særdeles lovende. Konferencepræsidenten oplæste den samlede Rapport, hvoraft fremgik, at der siden sidste Oktober havde virket 20 Missionærer, som havde udspreidt 21,277 Skrifter og 672 Bøger, besøgt 17,549 fremmedes Huse og holdt 3,433 evangeliske Samtaler; holdt 513 offent- lige Forsamlinger og døbt 19.

Konferencen tæller 554 Medlemmer; 130 bære Præstedømmet, nem-

lig 52 Eldster, 25 Præster, 29 Lærere og 24 Diaconer. Der er 3 Søndagskoler, 3 kvindelige Hjelpeforeninger og 1 Ungdomsforening; 2 vare emigrerede og 15 bortflyttede, 6 udelukte og 7 døde; 7 Børn vare blevne velsignede. Præsident Mc. Murrin udtalte sin Tilfredshed over det Arbejde, der var bleven udført og gav Missionærerne mange gode Instruksler og Raad. I Eftermiddagsmødet talede ligeledes Præsident Andreas Peterson belærende til Missionærerne, efter at disse selv havde haft Lejlighed til at tilkendegive deres Følelser med Hensyn til Missionsarbejdet. Derefter blev deres Bestikkelser oplæst som følger: Til Gøteborg Gren, Charles E. Forsberg, Albert J. Johnson og Alfred Erikson; til Norkøbing Gren, A. H. Erikson, A. W. Osman og Alex. H. Oblad; til Wingater Gren, Gustaf Johnson, Emil Anderson og Hyrum A. Christensen; til Skøde Gren, James L. Jensen, Carl E. Wahlgren og Oluf Rosenløf; til Jønkøping Gren, Carl Winkler og Carl Larson; til Westervik Gren, John W. Larson og Louis K. Anderson; til Halmstad Gren, A. G. Lundstrøm og August Sjøstrøm; til Trolldhættens Gren, Alfred Anderson, John H. Quist og N. S. Bond.

Om Aftenen Kl. 8 var der et Søndagsstolemøde, hvor et varieret Program blev udført, bestaaende af Reciteringer af det i de forbigangne Maaneder udførte Arbejde, afvekslet med Sang og Musik, alt paa en for alle tilfredsstillende Maade. De, som arbejde med at belære de unge om den Vej, som fører dem til Gud og evig Lykkelighed, fortjener at paastønnes af enhver, som anerkender en Gud.

Albert J. Johnson, Skriver.

Konferencen i Stockholm.

Den 28de og 29de April blev der holdt en Konference af de Sidste-Dages Hellige i Stockholm, hvor 29 Missionærer fra Zion vare tilstede, hvoriblandt Missionspræsidenterne James L. Mc. Murrin og Andreas Peterson og Konferencepræsident Charles E. Forsberg fra Gøteborg. Præsident A. M. Anderson bød de forsamlede velkommen og efter Sang og Bøn fik følgende Eldster Lejlighed til at tale i Korthed: Niels Monson, G. A. Anderson og C. J. Bohman. Præsident Mc. Murrin formanede de Hellige til at efterleve Guds Bud og Love saa nær, som det staar i deres Magt; han viste Forskellen paa den Fremgangsmaade vore Eldster forkyndte Evangeliet paa, og den Kristendommens Præster bruge, idet vi gaa uden Løn, hvorhen vi blive sendte, medens andre kun gaa, hvor de kunne faa den bedste Løn. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

N. 11 Formiddag fortsattes Konferencen. Efter Sang og Bøn blev den hellige Nadver uddelt; Kirkens almindelige Autoriteter foresloges og vedtoges. Den europæiske Missions Præsidentklub, samt Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission og A. M. Anderson som Præsident over Stockholms Konference foresloges, ligesom ogsaa alle Missionsræderne i de Stillinger, de efter Beskikkelse indtage. Alle Forslag vedtoges. Ældste Charles J. Forsberg talede om Mennekestets Forudtildværelse, og viste at det var af guddommelig Oprindelse, men at det blev syndigt ved Adams Overtrædelse. Det maatte fødes paany for at opnaa Frelse fra Syndens Følger, nemlig evig Død. Efter som Kristus har forsonet den første Overtrædelse, ville Menneffene kaldes til at gøre Regnskab for, og blive dømt, hver efter sine Gerninger her i Livet. En Sang blev affungen, hvorefter Præsident Andreas Peterson fremstod og sagde, at Salens Prydelse med duftende Blomster, liflig Sang og herlig Tale opmuntrede os til at se fremad og opad, og til at løfte vore Tanker over det jordiske og føre os hen til det, som er mere ophøjende og herligt. Vi burde saaledes ordne vort Levned, at vi kunne have Krav paa de lovede Betsignelser, der komme gennem Lydighed til Guds Love og Befalinger. De lydige skulle kende, at Gud har aabenbaret sin Villie til Menneffene i vore Dage, og at vi ved at iagttage hans Bud kunne blive rensede gennem Tegenfødelsens Bad, og ved at vandre i Frelserens Fodspor opnaa evigt Liv. Han formanede de Hellige til at opfylde deres Pligter i det daglige Liv.

En Sang skreven af J. A. Hasdalin blev affungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse.

I Eftermiddagsmødet efter Sang og Bøn talede Præsident Mc. Murrin til de forsamlede og læste fra Profeten Jeremias' 6te Kapitel; han formanede alle til at forblive i de gode gamle Herrens Veje. Der findes i Dag mange forskellige Veje, Sekter og Samfund. De kunne ikke alle være rigtige, thi Herren har sagt, at der kun er een Vej, der fører til evigt Liv. Enhver burde selv søge at finde den Vej. Een Maade, hvorpaa dette kan gøres, er, at bede Gud i al Oprigtighed om den fornødne Visdom og Forstand til Hjælp ved Gennemlæsning af hans Ord i den hellige Skrift, at betræde den Vej Bibelen udpeger og efterkomme hans Bud og Love. Vi burde have den samme Tro, som de Hellige havde i fordums Dage og gøre de samme Gerninger. Bibelen lærer os, hvad disse vare. Det er nødvendigt at vi aflægge vore gamle Traditioner, der ere imod Guds Villie. Hans Folk foragtes og møder megen Modstand, men saaledes har det altid forholdt sig med Guds Folk. Sand Religion har altid mødt Opposition ligesom al Videnskab, der er kommet i Modstrid med Tradition; men Videnskab har dog vundet Sejer over Tradition, og sand Religion vil ogsaa tilsidst sejre. Se, hvorledes Columbus blev modtaget med sin nye Lære om, at Jorden var rund.

Han blev forhadt og forhaanet for sin Tros Skyld; men han viste den vantundige Verden, at han havde Ret, og Folket maatte afstaa fra deres gamle Traditioner om Jordens Bestaaffenhed og anerkende Sandheden. De gamle Profeter, Apostelene og Frelseren selv maatte lide Spot og Haan, ja Fængsel og Død for Sandhedens Skyld. Dette var paa Grund af de falske Traditioner, der herskede blandt Folket. Nu ere disse falske Traditioner tilbøielig fordrevne, og Kristus og Apostlene anerkendte som Guds Tjenere; men det har taget mange Generationer til at gøre denne store Forandring paa Menneskenes Tilstand.

De Sidste-Dages Hellige ere foragtede, men de have Sandheden, og den vil tilsidst sejre over alt, som er daarligt og usuldfømt. Mange af Fortidens Profeter have profeteret om de Sidste-Dages Hellige og hvad der skulde ske i vor Tid. Vi bygge Templer, og dette er overensstemmende med Profetierne. Er der noget andet Folk, som bygger Tempel til Herren? Nej. Jeg bærer mit Vidnesbyrd om, at Gud har sendt sin Engel for at berede Vejen for Herren, som der omtales i Malachias Profeti; og den Engel er Johannes den Døber, som kom til Jorden og gæstede Joseph Smith og Oliver Cowdery og gav dem den samme Magt, han selv besad. Disse Mænd vare trofaste i deres Vidnesbyrd og Joseph Smith opofrede sit Liv derfor. Menneskene ere i den samme Tilstand som Thomas var, da han ikke vilde tro at Frelseren var opstanden, førend han saa og følte hans Wunder; men Jesus sagde: „Salige ere de, som ikke se, men dog tro.“ Vi burde ikke være saa tvivlende. I det mindste var der fire ærværdige Mænd, som vidnede, at Gud har talet til Jorden igen, men Menneskene have forkastet dem og deres Vidnesbyrd. Dog har ingen kunnet bevise, at Joseph Smith var en Bedrager. Tværtimod har han lært sande Lærdomme og frelsende Principper; at Tro og Gerninger maa følges ad for at kunne gavne; at det er nødvendigt at døbes med den samme Daab, som Frelseren underkastede sig. Mange i Verden nægte dette, men det er dog sandt, og jeg bærer mit Vidnesbyrd for eder, at ingen kan komme ind i Guds Rige uden han bliver født paany af Vand og Aand. Som Profeten Esaias siger, skulde vi gaa til Loven og Profeterne og læse dem, enhver for sig selv. Kansag Skrifterne, læs Bibelen og bliv bekendt med dens Indhold, og da vil I have Sandheden, hvilken giver Glæde og Fred.

Til Afveksling blev en Sang affungen, hvorefter Præsident A. M. Anderson vidnede om Evangeliets Sandhed og taledede opmuntrende til de Hellige. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

I Aftenmødet taledede Præsident Andreas Peterson, begyndende med at læse en Del af Romerbrevets 8de Kapitel, hvori Paulus giver mange Formaning. Vi kunne bruge de samme her i Dag. Vi ere ikke komne her paa Jorden tilfældigvis, men efter en vis aflagt Plan. Gud viste

Abraham de ædle Mander i deres Tilstand, førend de kom her, at nogle vare ophøjede mere end andre, ligesom vi se dem i Dag. Naar vi komme her, have vi Lejlighed til at gøre Guds Villie eller forkaste den. Kun ved at gøre hans Villie kunne vi forvente at opnaa de forjættede Betsignelser. Han omhandlede Nødvendigheden af at blive døbt af Vand og Aand, hvorigennem vi vise Lydighed mod Guds Love, og derved kunne komme frem paa Opstandelsens Morgen med forherligede Legemer; og dem, som have været Ledere, kunne blive Ledere igen. Men medens vi forblive her paa Jorden, burde vi trachte efter at blive lydige, saa at vi, ligesom Frelseren, kunde sige: „Stke min, men din Villie se, o Gud!“

Til Afvæksling blev en Sang affungen, hvorefter Præsident Mc. Murrin talede om de første Principper i Kristi Evangelium og sagde, vi skulde undervise vore Medmennesker om samme. Han sagde, vi burde være meget forsigtige hvorledes vi lægge Grundvolden til vor Religion, saa at vi ikke annamme falske Lærdomme og derved bygge os et Hus paa Sand, som, naar Stormen og Regnskyllene komme, vil falde ned. Lader os hellere med Forsigtighed bygge paa Klippegrund, hvor vort Hus kan staa fast trods Storm og Regnshyl. Ingen, som ikke kan se Nødvendigheden af at følge i Frelserens Fodspor, kan have en sand Tro.

Konferencen sluttedes med Sang og Taksigelse af Ældste C. R. Erikson.

I Præstedømmemødet, der blev holdt om Mandagen den 23de, afgav Missionærerne deres Rapporter om Missionens Tilstand i de forskellige Grene, og Præsident Anderson oplæste den samlede Rapport, hvoraf fremgik, at Konferencen bestod af ti Grene, hvori virkede 26 Missionærer fra Zion, hvilke siden sidste Conference havde omsat 27,143 Skrifter og 893 Bøger; besøgt 19,893 fremmede Huse, holdt 2,430 evangeliske Samtaler, 888 offentlige Forsamlinger, 199 Søndagsstoler, 37 Ungdomsmøder, 84 Møder af Præstedømmet og Hjælpeforeninger. Medlemsantallet var 1,240, og af Børn under 8 Aar var der 285. Der var 30 døbte, 7 udelukte, 12 døde. Missionærerne fik Lejlighed til at udtale sig og fik mange gode Raad af deres Ledere.

Bestiktelserne blev oplæst og lød som følger: I Stockholms Gren arbejde A. M. Anderson, Jos. J. Cannon, C. R. Enokson og D. B. Akerlind; i Eskilstuna Gren, John Johnsen, C. D. Ahlström og Joseph Felt; i Upsala Gren, Axel Moden, G. A. Anderson og Carl A. Carlsson; i Örebro Gren, A. C. Pearson og S. A. Farley; i Westeraas Gren, Emil Erikson og K. A. Anderson; i Solfvarbo Gren, G. A. Erikson og Charles A. Larson; i Sundsvall Gren, J. A. Blomquist og Joseph V. Olsen; i Gotlands Gren, Adolf Bergen og Niels Gyllenstog; i Luleaa Gren, Albert Suenen og Joseph N. Staahl; i Gefle Gren, Matthias Erikson og C. E. Söderlund; i Finland, C. L. Anderson.

Ved Nadveren.

D Herre, jeg med ydmygt Sind
 I Anden kommer til dig ind;
 Kansag mit Hjerte, om du tror
 Mig værdig til dit Nadverbord!

Thi bør jeg først se nøje til,
 At intet Ondt jeg nære vil;
 Men reen for Herrens Afsyn staa
 At jeg hans Naade vinde maa.

D lad mig altid mindes dig,
 Som Vej til Livet lærte mig;
 Du lindred' alles Sorg og Nød
 Og bragte Liv, hvor kun var Død.

Hvor mørk og øde, kold og tom
 Var ikke Verden, før du kom
 Og tændte Lys i mørke Nat,
 Da skjult var Evgilvets Skat!

Jeg mindes skal din Kærlighed,
 At du for os i Døden led —
 Du alles Herre, alles Ven,
 Som bragte os til Gud igen.

F. C.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Tale af Præsident G. D. Cannon 145 Antomst og Bestikkelse 151 Udvalgt Apostel 151 Red. Bem.: Ukjælighed i Hjemmet 152		Konferencen i Gøteborg 154 Konferencen i Stockholm 156 Ved Nadveren 160
---	--	---

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Petersen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (S. Petersen).